

Skatten paa Hunde i Kjøbstæderne og aldeles lade Landet ude af Sigte. Jeg havde, da Lovforslaget blev forelagt, den fuldstændige Overbeviisning, at det fra alle Sider vilde blive modtaget med stor Anerkjendelse; thi jeg troede, at det var gaaet op for den almindelige Bevidsthed, at dette Hundetilslæg virkelig var været op til at blive en formelig Landplage; jeg troede, det var gaaet op for den almindelige Bevidsthed, at man skulde søge at fjerne dette Onde eller dog at begrænse det. Jeg troede dernæst, at det var klart oplyst, at det i finansiell Henseende ikke har ringe Betydning, og at det under de nuværende Forhold som til enhver Tid kan være meget naturligt og rigtigt, at man sætter en Grænse for Udgifter af denne Art, der medføre saa liben Nytte for Landet. Men jeg skal slutte med, hvad jeg begyndte med, at jeg ikke kan troe, at det høie Thing kan lade sig tilfredsstille ved et Lovforslag som det foreliggende; det er efter min Mening i høieste Grad utilfredsstillende, og jeg nævner den bestemte Overbeviisning, at der i næste Session vil fremkomme et Forslag, der mere vil tilfredsstille den Trang, som jeg bestemt formener er tilstede for en Lov af denne Art.

Den fungerende Justitsminister:

Jeg nødes til endnu engang at tage Ordet i Anledning af de Bemærkninger, som den sidste ærede Taler fremsførte. Hvis jeg ikke misforstod ham, meente han, at jeg, da jeg forelagde Lovudkastet, havde udtalt, at der havde fundet en Brevvevling med forskellige Landcommuner Sted. Det troer jeg, den ærede Taler tager fejl i; jeg troer ikke, jeg har sagt Andet, end hvad der staaer i Motiverne, at Loven var foranlediget ved et Dnsse fra forskellige Kjøbstæder om at see Bestatningen af Hunde forhøiet, og ved at der tillige var enkelte Landcommuner — der er i Motiverne særlig nævnt Silkeborg — hvor der søltes en saadan Trang. Altsaa Correspondance med Landcommuner har mig bevidst ikke fundet Sted, og jeg har heller

ikke sagt noget Saadant. Den Trang, der har foranlediget Lovudkastet, Trangen til en Forhøielse af Afgiften i Kjøbstæderne og en Udvidelse af Bestemmelserne for Kjøbstæderne til de Landcommuner, der nærmest maae sættes i Klasse med Kjøbstæder, tilfredsstilles altsaa ved Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger. Jeg har anseet det for rigtigt at gjøre denne oplysende Bemærkning, for at det kan blive det høie Thing saameget klarere, at jeg virkelig med Sandhed kan sige, at jeg anseer Loven for at være brugbar, som den er. Jeg nægter ikke, at der kan være Steder paa Landet, hvorfra en saadan Trang ikke er kommet tilorde, men hvor den dog maaskee er tilstede, men paa de allerfleste Steder paa Landet vil der ikke findes nogen saadan Trang.

Brasch: Naar jeg, da jeg forrige Gang havde Ordet, hittede, at der havde fundet Correspondance Sted i denne Sag mellem Ministeriet og Autoriteter paa Landet, saa maa jeg jo nu efter den høitærede Ministers Bemærkning indrømme, at det var ucorrect; men at der har fundet Meddelelser Sted fra Landcommuner, hvori man har udtalt Dnsster af den af mig angivne Art, det staaer altsaa, efter hvad den høitærede Minister nu gjentog, fast. Den Omstændighed, at der ikke fra Ministeriets Side har været søgt nogen Dphsning hos Communerne paa Landet om deres Dnsster, turde altsaa indeholde den bedste Grund til, at der ikke er fremkommet Dpsforbringer fra dem til at støtte et Forslag af den omhandlede Bestaenhed. Den Omstændighed, at der ingen Meddelelser har fundet Sted fra Communerne, er saaledes væsentlig begrundet deri, at der ikke har været søgt Dphsning gennem Autoriteterne om, hvorvidt Communerne ønskede en saadan Lov eller ikke. Men min Dpfattelse staaer derfor lige fuldt fast, at det er et almindeligt Dnsse paa Landet saavel som i Dherne, at der maa sættes en Grænse for den her omhandlede, efter min Mening overhaandtagende Landplage.